

Minä hiihtelen hankia hiljakseen, jo aurinko maillehen vaipuu, minun mieleni käy niin murheisaks, minun rintani täyttää kaipuu. Latu vitkaan vie. Vai vääräkö lie? Niin pitkä on yksin hiihtäjän tie. Ja kuusien varjot ne tummentuu. Minä annan aatteen luistaa. Ja jos minä korpehen kaadun näin, mua tokkohan kukaan muistaa? Kylä kaukana on. Nyt lepoon ei aikaa vielä, ei aattelohon. Olen hiihtänyt metsää, järveä ja rimpeä rannatonta, olen laskenut rinteitä laaksojen ja kohonnut vuorta monta ja vuorien taa mun jäi kotomaa, mut voimani, voimani raukeaa. Olen vierinyt maita ma vieraita ja ottanut merkkejä puista, olen pyrkinyt, tahtonut, taistellut ja levänneeni en muista. Mut määräni pää yhä loitoksi jää. Mun on niin kylmä, mua väsyttää. Ne nousevat lapsuusmuistot nuo, ne aukee maailmat armaat, näen silmät mä äitini lempeän taas ja taattoni hapsset harmaat. Se vast' oli mies! Se taruja ties, kun joutui ilta ja leimusi lies. Minä hiihtelen hankia hiljakseen. Tuul' hiljaa heittävi lunta. Koti mullako ollut ja siskot ois vai oisko se ollut unta? Miten korvessa näin nyt yksinäin minä hiihtäisin? Missä on ystäväin? Ei, enhän mä korpea hiihdäkään, minä hiihdänhän siskojen kanssa, koti tuolla se vilkkuvi kultainen, tuli taasen on takassansa, emo huolella käy, eikö lapsia näy, kun ilta jo hangilla hämärtäy. Elä murehdi turhia, äitini mun, me tullaan, tullaanhan kyllä, me tulemme poskin niin lämpimin, meill' onhan villaista yllä, ja jos kylmäksi jää sormi yks tai tää, sun suukkosi kyllä sen lämmittää. Me hiihdämme alta ikkunan, me katsomme salaa sisään: Isä pitkää piippua polttelee, emo takkahan halkoja lisää. Hei, hip hip huraa! kaikk' kerrassaan! Ovi auki ja äidin helmahan vaan. Ja kuusien varjot ne tummentuu. Tuul' hiljaa heittävi lunta. Joko kotihin korprien hiihtäjä sai vai ollutko lie vain unta? Uni tuskat vie. Päivä loppunut lie ja loppunut yksin hiihtäjän tie.